

CESTOU NECESTOU

Pondělá, 02. října 2018

Tak jsem vlastně nastoupila do práce... Alespoň mi to tak trochu připadá. Jednoznačně mi přibyly další - "povinnosť vlastní" - nejen chodit pravidelně sepešem, ale teď i pravidelně, každá pracovní den, jezdit na tři hodiny do školy na angličtinu. Což obnáší cestu jednu hodinu tam, jednu zpět, tam, když už tedy jsem "tam", neboli v centru, tak se kouká co kde láká, co kde mají zajímavého.

A přitom je v úvodu hned. K tomu ty útrapě se psem, a je to pracovní doba jak vyjít... Je to jednou vím např. o měm každodenním cerstvím: nejraději mám tu první, respektive poslední - až, kdy jedu autobusem. Mám totiž kliku, že bydlím v městě, kde je docela klid, ulice jsou poměrně tiché a přeměrně. (V okolí mám dva parky - jeden menší, Karl Schurz Park, pochopitelně Central Park. Ale ten je kus dál a je v něm stále hodně lidí. O parcích vím např. př. Proto jezdit do centra mělo lidem, jedu většinou v poloprázdném a zpět v práci autobuse. Takže je to taková př. projít - a zdejmi ulicemi.

Ten neuvěřitelný rambajs, o kterém bych vím dnech chtěla napsat, za napsat a na Broadway, když vlezou do subway.... V době, kdy tudy jezdím, je už úplně, takže je tam většinou docela fest plno. A absolutně se to nedá srovnat s metrem v Čechách - je to něco velkého, horkého, divokého. Ale o zábavě je tu v každou denně - a i noční dobu postaráno: tam př. př. do vozu býváhem těch krátkých cest na Penn station vstoupí - jaká zájímavá - a loví k - někdy i skupinka. Zpívají, tancují, procházejí - vozem, a pochopitelně vyběrají peníze. Musím ale př. ct, že jsou většinou docela dobří. Př. jsem si př. ekle, že v Evropě by byli celi lebrity... :-))

Nedokážu se nedávat - tedy ne umět, prosím. Snažím se být totálně nenápadný a zatím slavím úspěchy. A i když mne dcera varovala, že toho mohl někdo vyjmut, což podle mne absolutně nehrozí, tak fotím. Jen nesmím být zapnutý blesk :-)).

Ale ono to opravdu není - k poznání, protože jestli v celém voze se najde jeden jediný člověk, který nemá v ruce mobil, tak to je téměř zázrak. Vážiční něco s tou, hrajou, telefonují, př. př. Jsou ponořeni do svého mobilového světa a absolutně nevnímají okolí. Jo, jednoho, co nemá v ruce mobil, jsem v př. našla - rastafariana, který kuje cizího epici. Připomněl mi mou babičku drahou milovanou, protože stejně jako ona koukal v judu možná a př. hůlkou. A že mu to šlo od ruky, to byste koukali... Jeho dává, co sedí vedle, měla na sobě nátlak a pidi-mini-spodní kalhotky. Snad o pár cm větší - tanga... Je to př. že si po chvíli pak dala tu tašku do klána...

Jak už jsem psala, je většinou narváno. A pokud si někdo nehodou na sedačkách ustele, tak ho nikdo nebudí. Snad možná na konečně, ale cestou rozhodně ne.

Když vylezu ze subway na ulici, dostanu třáskou ránu. Tedy moje bublinky. Nevědla bych, k čemu to přirovnat, je to super kravál velkomosta: po silnicích jezdí dost policajtů, v jejich majápuťáň na plně koule houkačky. Stejně tak velké sanitky, kterých tu jezdí neurekom. Do toho houkačky v jezech nespokojených lidí, skápná brzdí i rovinná motorek. Ne ledasjakých, tady se na jaké tihle obyčejné motorce nejezdí, to jsou vady takové ty velké široké super-maxi-turbo, které, i když se ploužákem krokem, tak vydávají rachot jak vztáhlá cívka tryskáček. A autobusy... A samozřejmě - vjude někdo na co hraje, vykřikuje, nabízí, zpívá, vytrubuje, pobíhá... Mezi nimi jsou vjude možná mezitím jsou vjude možná na ulici ubytlení nejrozličnější - bampovci - bezdomovci, "houmláci".

Od starších, kteří - na ulici prošli u desítek let, přišel státní věk, a po zelená, tedy mladá tak kolem dvacítky. Jo, je tu taky dost mladých...

A každá má nějakou tu epravou vizitku, takovou upoutávkou: "hele, co mi je, kolik mi je, nemám nic, přispějte."

Je ale fakt, že zas moc neobtěžují, klidně si v tom svém "přímém-země" docela spokojeni jsou... Tahle paní, která si právě vyjádřila svůj svám papundeklu přání je o dost nepřeměnné nemoci (i když pochybuju, že ji skutečně má), se po chvíli sebrala, odešla ke známým kousek vedle a v rytmu bubenáky vystihla dokonalý tanec. Pak odešla s kbeláčkem publikum a šla si vedle na oběd. Prostě - každá si říká, jak chce, jak ho to baví... (Mj. bezdomovci je v New Yorku kolem 90 000 lidí, ale pouze pár procent z nich je trvale bez přístřeší. Másto máj totiž zavedený systém, díky němu má majlí lidé bez domova zabezpečeno, že máj kde přispějí.)

d@niela